

Борба.

Въ тѣжги, въ неволи младостъ минува,
 Крѣвта се ядно въ жили вълнува,
 Погледътъ мраченъ, умътъ не види,
 Добро ли, зло ли насрѣща иде...
 На души лежатъ спомени тежки,
 Злобна ги паметъ често повтаря,
 Въ гърди ни любовъ, ни капка вѣра,
 Нито надежда, отъ снъ мъртвешки
 Да можешъ свѣстенъ човѣкъ събуди!
 Свѣстнитѣ у насъ считатъ за луди;
 Глупецътъ вѣдомъ всѣки почита:
 «Богатъ е», — казва, пѣкъ го не пита,
 Колко е души изгорилъ живи,
 Сироти колко той е ограбилъ
 И прѣдъ олтаря Бога измамилъ —
 Съ молитви, клетви, съ думи лъжливи.
 И на общественъ тоя мѣчителъ
 И попъ, и черква съ вѣра слугуватъ,
 Нему се кланя дивакъ-учителъ
 И съ вѣстникаринъ заедно мѣдруватъ,
 Че страхъ отъ Бога било начало
 На всѣка мѣдростъ... Туй е казало
 Стадо отъ вълци въвъ овчи кожи,
 Камѣкъ основенъ за да положи
 На лъжи святи, а умъ човѣшки
 Да скове навѣкъ въ окови тежки!
 Соломонъ, — тоя тиранъ развратенъ,
 Отдавна въ раятъ нѣйдѣ запратенъ
 Съсь свойтѣ притчи между светцитѣ, —
 Казалъ е глупостъ между глупцитѣ,